

X

(מאגא אקאדמיקאס גאורגיא)

קורות חיים והליכים של אבינו שבין הקדושים, גיאורגיוס הקפריסאי איש כוזיבה
Georgii chozebitae, AB, 7 (1888), 97-144, 336-370

1.1 גיאורגיוס היה קפריסאי ממוצאו, (בן) להורים אדוקים שחיו בעושר ביבונלי, שנתנו מרכוש מספיק למידת הצורך. היה לו גם אח מבוגר ממנו, שמו הרקלידס, אשר עוד בהיותם (ההורים) בחיים בא לעיר הקדושה של המשיח אלקנו להתפלל, ואחרי שירד לירדן ושם השתחוה לאלקים, סר ללאורה המכונה (הלאורה של) קלמון ובעשה בזיר. הילד גיאורגיוס, בהיותו יחיד להוריו, גודל מצטיין באדיקות מושלמת וברציבות.

2. כאשר מולידו עזבו את החיים והילד התיתם, קבל אותו עם ירושתו דודו שהיתה לו גם בת קטנה יחידה ורצה להשיאה לו. אבל הצעיר, שמאס בדברי העולם, ויתר על כך לא רצה לקיים יחסים עם אשה, מאחר שהיה לו דוד אחר שהיה ראש מבזר, נמלט אליו, ברצונו לחפש את אורח החיים הנזירי, כמו שעשה גם הרקלידס אחיו. אבל דודו הזה, אשר החזיק בירושתו, כששמע על המצאותו שם, בא לריב עם אחיו כדי שיחזיר את הנער. אולם הוא השיב לו באמרו: "לא אני הובלתיו הנה, ולא אני אגרש אותו. הוא בגיל בגרות: יבחר בעצמו מה שכדאי לו".

3. כשבודע לצעיר הויכוח בין שני הדודים עליו, עזב את הכל, ברח מן האי בסתר ובא לעיר הקדושה, ואחרי שהשתחוה למקומות הקדושים של המשיח אלקנו, וירד גם הוא לירדן והתפלל שם, ויבא לאחיו בלאורה של קלמון. והלה, כשראה אותו עוד צעיר ולא זקן, על פי מצוות האבות הקדושים, לא הסכים לקבלו בלאורה, בהיותו חסר זקן, אלא הביא אותו למבזר של גברתנו הקדושה אם האל, המכונה: 'כוזיבה', הפקידו לידי ראש המבזר ושב לתאו שלו.

4. ראש המבזר, שהבחין בהתמדתו הרבה ובהזדקנות הנזירית שלו, אחרי זמן לא רב גילח את ראשו והלביש לו את מדי הנזיר. ואז זימן את אחד הנזירים שכבר התקדם בסגפנות, ושהיה ממונה על מה שנקרא 'הגן החדש', ובתן לו אותו כעוזר לתפקיד. היה הזקן הזה (איש) קשוח, יוצא מסופוטמיה. יום אחד, אפוא, הוא שלח את הצעיר לבחל להביא מים, אך הלה חזר בלא שהשלים את המשימה, שהרי לא היה מסוגל עם הבגדים שלו להביא את המים שסוכך עליהם סבך קנים ועצים. אז (הזקן) הורה לו לפשוט את גלימתו ולחגור את צעיפו למתניו וכך ללכת ולהביא את המים. וכאשר התמהמה העלם לצאת מן המים, החביא הזקן את גלימתו והלך לשעת הארוחה. כשבא העלם ולא מצא את הממונה עליו ולא את האדמת, חזר למבזר עירום מעפר לאבנט. כאשר הוא דפק, פתח המאכסן ובראותו אותו עירום, שאל מה זה, והוא ספר לו את קורותיו. הביא המאכסן גלימה ונתן לו להתלבש ואחר כך הכניסו למבזר. כשירד הממונה אליו מן הארוחה, בא (העלם) לקראתו בפני חמשת האבות הקדושים הקבוצים שם, ובראותו (את העלם), בזעם ובאיום בחר לו סטיבה באמרו: "מדוע אחרת?" ומיד בעשתה ידו משותקת כולה.

5. ובכן, הוא נפל לרגלי הנער והתחנן-בו באמרו: "בני, אל בא, אל תחגוג נצחונך עלי ואל תציגני לחרפה. חטאתי. סלח לי והתפלל לאדון למעני כדי שארפא". אולם הוא השיב לו בענוה וביראה: "לך, אבי, תשתחוה לקבר הקדושים והם ירפאו אותך". אך הוא דחה את דבריו באמרו: "בך חטאתי. אתה תתחנן למעני". אז אחז העלם בידו,

ושניהם באו לקבר הקדושים, ואחרי שהשתחוו וערכו תפילה, ^{משה} הוא ברפא ^{והיה מן} הרגע הזה לאדם מתון ובוה וזהיר ביותר. שמועת המעשה בפוצה בין האחות, ובעוד כולם מתפעלים ומהללים את האל בגלל הנס הלא יאומן שארע, ובעקר (כי בעשה) בידי צעיר וטירון, חש העלם במכשול ש(מעמיד לפניו) פתוי תהילת השווא ויצא בסתר מן המבזר וירד ללאורה אל אחיו.

6. II הוא חי אפוא עם אחיו, כשהם מתנחלים במה שנקרא הכבסיה הישנה. וכשמרם על אורח החיים ועל הדרך הזאת, אף פעם לא הכיבו לעצמם אוכל מבושל, אלא אם מישהו הגיש להם: לעומת זאת, הורו לשוער של המבזר () לשמור להם מיום ראשון ליום ראשון את שירי התבשילים, הן של המבזר, הן אלו (השיריים) שהביאו לו האבות; והיו לוקחים אותם ומתפרבטים מהם, כשהם לא מנקים או מרוקבים אף פעם את הכד שבו (נשמרו) התבשילים, אפילו כשזה מלא תולעים ומפיץ סירחון רב אפילו למרחק, מתבזרים מיון ומסתפקים בדברים האלה.

7. יום אחד, אפוא, אמר אבא הרקלידס לאחיו: "קח את הגרזן ובוא לכרות עצים". והיה להם דקל עקר, והוא הורה לו לכרותו. אך הוא (גיאורגיוס) השתחוה לפניו והתחנן באמרו: "אל-בא, אבי, אל לבו לכרות אותו, ואולי יהיו לבו ממנו כפות תמרים". אך הוא אמר לו בקול מאימים: "כרות אותו: הנה, שבים כה רבות לא נתן פרי: לשם מה אם כן יתפוש מקום?" ושוב הוא השתחוה בעבוה ואמר: "אבי ערב לו, שמעתה יתן פרי". אז (האח) השתכב ומאז נתן (הדקל) יבול תמרים טוב ושופע מעל הדקלים האחרים.

8. היה. אכר בן יריחו, יקר ואהוב עליהם מאד, לאיש זה היה בן יחיד תיבוק והוא מת. ובכך, הכביס אותו אביו לתוך סל יחד עם כמה בכורי פירות מאדמותיו, כסה (את הכל) בעלי גפן והביא בריצה אל הלאורה. וכשדפק (האיש) ל(דלת) התא, יצא אבא גיאורגיוס ופתח והכביס אותו. בא היחיד אל הזקן, קד והביח לפניו את הסל ובקש לברך את פרות שדהו, ויצא החוצה. האחים, בהוציאם מן הסל את הפרות, מצאו גם את התיבוק מת. בסער הזקן, אבא הרקלידס, בראותו זאת, ואמר לאחיו: "קרא לאיש הזה: שהרי כאן היום בא עלינו בסיון: אכן ממה שאני רואה, באו לבסות אותנו החוטאים". אולם אחיו (הוא היה אז בסכיבות גיל ארבעים או יותר) השתחוה לפניו ואמר לו: "אל יפול לבך עליך ואל תזעם. אבי, אלא בוא נתחנן בפני האל הרחום וחננו: ואם ימחול חטאותינו ויענה לתחיבתנו ויקים את הילד לתחיה, ילך (האיש) לפי (מידת) אמונתו בהובילו את (התיבוק) הזה חי. אם לעומת זאת לא ריצה חסדו לעשות זאת, נקרא לאיש ובגיד לו כי אנחנו, בהיותנו חוטאים, לא מגיעים למידות (סגולה) כאלו ואיבנו בהבים מחופש דבור כזה". ובכך השתכב הזקן והם עמדו לתפילה בדמעות ובלב שבור. והאדון רב הרחמים ואוהב האדם, העושה את רצון יראיו, שמע את תפילתם והקים את הילד לתחיה. אז קראו לאביו ואמרו לו: "הנה, בגלל רחמנות האל בנך חי: הזהר שלא תספר לאיש כלל וכלל, שמא תחסוף אותנו לצרות ולהצקות". והוא לקח (את הילד) והסתלק כשהוא מברך ומהלל את האל עושה החסד, הרחום והמחיה.

9. כך הם חיו אפוא ביראה רבה ובשלום, שהרי איש לא שמע על וכוח ביביהם או על זלזול הדדי זה בזה, או אף במישהו אחר. אכן הזקן התנהג ביראה גדולה ובמתיבות, ואבא גיאורגיוס שמר על כניעות גדולה ובעבוה. אולם הזקן הגיע לקץ חייו, בהיותו כבן

שבעים או אף יותר, איש טוב ומלא אמונה ומלא אמונה ומחונן בכל המעלות הטובות, מהולל בפי כולם בעמק הירדן, בתול, שקט, עני, רחמן, מתאפק יותר מכל אחד אחר. אך הוא הסתפק בתזונה שתארבו לעיל כל ימי חייו, ובה (נזון) במשך יומיים או שלושה או אף האריך כל השבוע, והרחיק לכת בסגולתו במנהג האכילה הזו עד כדי כך, שאם פעם בערכה סעודת רעות לאבות והוא באלץ על ידם לבוא, אם לא ערבב ממאכליו לאוכל המוגש, לא היה מסוגל לאכול. בכלל הוא נפל במחלה, משום שבעל כרחו באות לעשות זאת לעתים קרובות. היתה לו גם אם כל הסגולות, דהיינו שפלות הרוח: שהרי לעולם לא הסכים לעמוד במקלה האבות הקדושים בזמן שירת התהילים, בסברו שאין הוא ראוי למעמד כזה, אלא עמד תמיד בפית הכנסיה, לבוש בגד טלאים וחבוש בדרס על ראשו, בעודו משלים את שירת התהילים הקדושה עד המיסה בדמעות רבות בלי לשוחח עם איש ובלי להסיח את דעתו. לכן גם מהללים את נפלאותיו הרבות בשם המשיח. ובכך, אחרי שכך הצטיין אבא הרקלידס הזה באורח חיים קדוש וחביב לאל, סיים את חייו בזקנה באה, בקבר שם בקברי האבות הקדושים וממלא שליחות למעבדו ולמען כל העולם ללא הפוגה בחופש דבור לפני האל יחד עם להקות הקדושים.

10. אולם אבא גיאורגיוס, שנשאר לבד בתא, התייסר והתאבל על מות אחיו, אך התמיד בגבורה באורח החיים ובסגפנות שלו והיה אהוב על כולם. לעתים קרובות הוא שרת את האבות בקרבם, בשלווה וביראה, ומאד חזק את רוחו של כל אחד - הוא גם קבל את הסמיכה לדיאקון בחרדה ובשברון לב - כשהוא תמיד משרת בקודש ועוזר לכל. ובכן, יום אחד הצטרך (גיאורגיוס) לצאת לצורך כלשהו. ובפתחו את הדלת, ראה אריה שוכב לאורך הסף. אז ללא חרדה בלבו הוא הכה אותו ברגלו וצוה עליו לסגת מן המעבר, כדי שיוכל לצאת למשימתו הדחופה. אבל זה בהם בידידות ובעיני את הזנב בסרבו לזוז. אז אבא גיאורגיוס הכהו פעמיים ושלוש ברגלו כדי שיתן לעבור. אבל מאחר שזה לא קם, אמר לו בנעימות: "היות ואינך מציינת לספר הקדוש האומר "מלתעות כפזרים בתץ האדון", יבורך האדון, פתח פיך ובראה". אז פער (האריה) את פיו גדול ובתן לו לחטט (בו) כמה שירצה. אז הכניס את ידו ללוע החייה ואחרי שחטט אמר בתקיפות: "כמו שיגע מסמר תקוע בקיר, כך הם ביבי האריה". אז קם האריה והלך לדרכו והוא יצא לבצע את המעשה שהיה צריך לעשות.

11.III אחרי שמת ראש המבזר דאז, התעוררו בלאורה סכסוך גדול וחלוקי דעות לגבי מיבוי האיש העתיד לנהל את המקום. (בני המבזר) התחילו גם לשחוק את חוקי המקום ואת מנהגי אבותיהם. ומשום כך הזקן היה מוטרד ומדוכדך, והתחנן לאל בלי הרף, שיוודע לו אם ברצונו שיעבור (משם). ויראה בחזון שני הרים גדולים מוארים, אחד מהם הרבה יותר גבוה וזוהר. וישאלהו מי שהראה לו את החזון, לאן הוא רוצה לעלות ולהתישב. הזקן בחר אז בגבוה (שביניהם). ויאמר לו: "עלה אפוא למבזרך, שבו גולח ראשך, והתישב בתאים". מיד הוא עלה (לשם) ובקש מראש המבזר של כוזיבה רשות לגור בתאים. היה אז ליאובטיוס מנהל המקום, איש טוב רחום מאד ואוהב אביונים: אך, הוא הגיע למידה כזאת של גמילות חסדים, שכאשר הוא מת, ראה אותו אחד הזקנים עומד כולו באש לפני המזבח. ולמרות שיש לי ספורים רבים על גמילות חסדים שאפשר לספר על הזקן הזה, אדלג עליהם, כי המועד אינו מתאים לי (לכך): אגיד רק שזרמה ממנו ברכה כמו ממעין אם האל המבורכת, שהכתיחה לו הספקה בשפע על פי בחירתו. הוא עצמו

היה שופע ברצון הטוב ושירת ושימש למבורכת במתן הצדקה על פי כוחו ומעל כוחו.

12. ובכן, שמח מאד הזקן על (שובו של) תלמידו שלו, ובתן לו מיד תא. תיכף הוא עבר אפוא מקלמון לתאים של כוזיבה. אף אחד, במשך כל הזמן שהוא נשאר בתא, לא היה יכול לדעת את אורח החיים שלו: פרט לזה, שלא היה ברשותו לין, לא שמן, לא לחם, לא גלימה, חוץ מכותונת אחת ויחידה (בגד) המיטה שלו; אלא הוא תר את המזבלות ואסף את הטלאים ועשה לעצמו גלימה על ידי תפירתם ביחד: ומטלאים אלה הכין גם את המצע שלו. הוא נהג לבקש מאלה שהיו מעת לעת ממובים על המזווה, לשמור לו מיום ראשון ליום ראשון את השאריות המועברות משולחנות האבות והאורחים, יהיו אלה לרקות, קטניות או ~~עצמות~~ ^{ראשונים} והיה לוקח אותם ומפורר בתוך מכתש אבן, עושה כדורים ומיבשם בשמש יומיים או שלושה ואם היה לו צורך לאכול, היה ביזון מהם בתאו אחרי הרטבתם במים. אכן, מאוחר בשבת נהגו יושבי התאים לעלות לקוינוביון ולהשתתף בטכס התפילה ובעבודת הקודש של המסטריית הטהורות, ובאכילה עם האבות (שישבו) במבזר. והאמינו לי, אבות בכבדים, כי אני עצמי אחרי פלישת הפרסים, כאשר עליתי למבזר, באתי עם כמה אחים לתאים ומצאבו מה שנשאר מן הכדורים הללו, וכולבו התפלאבו, איך הוא השתמש בהם.

13. היה לו כחדר חישובי תא קטן באורך של שלוש רגל או יותר קטן, בו הוא ערך את התפילה ושירת התהילים. ובכן, לילה אחד, בחום עז, אויב חיינו (השטן), ברצונו להביאו לידי זלזול, כדי שיפסיק את התפילה, בצורת נשר ענקי, בגודל של אדם, עמד על גג הבקתה. ובפתחו את כנפיו עצר את האויר. בראותו (את הנשר), תחילה התפלא הזקן מגודל העוף, אולם כשתפס שזו מזימה של שובא-הטוב, מיהר להכותו. אז הלה פרץ למטה בנדיק כשהוא עושה רעש גדול וצועק בקול לללה, וכך בעלם בנהיה כעשן בפרוזדור תאו היה מונח כד חרס ישן, מתושבי המקום הקודמים, ובכן, בחיל דבורים בכנס והסתתר בו ועשה (שם) את מלאכתו. יום אחד, הציקה לו מאד המחשבה שאמרו לו: תאסוף את הדבש ותקבע את הכד של הדבורים לצורךך. אז הוא הרים אותו והשליכו למטה בנדיק כדי לנפץ את המחשבה יחד עם הכד, ומיד מצא מנוחה מן ההטרדה.

14. היה הרגל (ליושבי) הקוינוביון לעשות מפעם לפעם את קציר המבותין: שהרי נהגו לקצור בבת אחת את כל הכמות הדרושה לשנה כולה, אז קראו ליושבי התאים ולאלה הזרים שיכלו לעזור. יום אחד, אפוא, אחרי הקציר, ישבו לאכול סביב לשעה הרביעית וגם הזקן ישב ליד אחד השולחנות. אחד האחים החל להשתולל ולהשמיע הלצות גסות, ללעוג לאחים שישבו בצוותא ולחטוף את הדברים מעל השולחנות. הזקן, אחרי שהתחיל ~~מעמד פעם ועוד פעם~~ ^{לעמוד פעם ועוד פעם}, כשראה את האח עומד כבסיון קשה, מתח את צווארו עם מבט עיניו אל פני האח, ואמר לו בקול חמור: "הבנו בזירים, ~~אבא~~ ^{אבא}, הינך מתנהג בשחצנות והנך מפגין עזות מצח, כשאינך לוקח בחשבון כי הבזיר כולו זהירות בכל דבר, והיה רצוי לו להיות כולו עין כמו הכרובים וכלל לא להתרומם ברוחו. אמן אני אומר לך, בני, ^{ידי} באה הנמלה, תאכל אותך ותשפיל את שחצנותך" (זאת אכן היתה צורת הדבור שלו במקום שבועה, שהרי אף פעם לא נשבע, אלא השתמש בנוסח הזה "אמן אני אומר לך"). אולם

וקה'וה סניו באפי

X

(name)

האם לעג גם לזקן ~~ועשה לו העוונות באמרו: "כן, זקן, הנמלה תבוא ותאכל אותי!"~~.
 ואחרי שקמו מן הארוחה, כל אחד פנה לבוח מעט בכל מקום שמצא, עד שיעבור להט השמש
 בזנית. והאח שכב לבוח תחת מחסה של סלע ~~ונרדם בשיבה כבדה~~, שהרי דעתו היתה בדוחה
 עליו עד מאד בגלל היין, או יותר בכון, כדי שתאמת אמרת הזקן. ובאמת, כמו שקורה
 לכורתי עצים, היתה לו דקירה קטנה בקרסול ממוותיון ויצאה טיפת דם. ובכך, ליד הסלע
 היה קן מוסתר של במלים, אשר הריחו את הפצע, או יותר בכון את הדם, וכרסמו מסביב
 כך שחשפו לא מעט את הבשר החי והרחיבו את הפצע כמעט ל(גודל של) תפוח. כשהתעורר
 האח והרגיש את הכאב ברגל, בגע ביד וראה את (גמילת) הזעם הזאת, כמלא חפניים
 במלים על כף רגלו והמצב המחריד של הפצע, והתחיל לצעוק 'אדוני רחם'. כשהתקהלו
 האחים סביבו, אפוא, ושאלו את סיבת הזעקה, הראה את רגלו ואמר: "הנה עכשיו אמת
 הזקן". ובעוד כולם מוכים בתדהמה, קם ורץ (אל גיאורגיוס) וזרק את עצמו לרגליו
 בבקשו מחילה על עוונו ותפילה למען רפוי.
 אז הזקן התרה באחים ואמר להם: הנה אתם רואים, רבותי, אבות ואחים, כי הכל היא
 שחצנות בני אדם וגאוות ליבנו. שהרי השחצנות יושבת ברוחות השמים וגאוותנו מרחפת
 על עשן בלתי יציב. אכן, מה היא שחצנות, אלא תוצר של שכל מנופח, בחשולים בלתי
 יציבים?

(דרשה המטיפה על שפלות הרוח)

ואחרי שאמר את הדברים האלה והתפלל למען האח והתווה צלם על רגלו, הזקן רפא אותו.

15.IV היה בביזנטיון מתאגרף, איש קיליקיה במוצאו, מוצלח במקצועו. יריביו,
 מכיוון שבמקצועו היו חסרי ישע, הרעילו אותו והוא נהיה חולה. ידידיו
 הובילו אותו בקוצר רוח מכנסיה לכנסיה וממבזר למנזר, מלא צער על גורלו. בסוף,
 ברוב סבלותם או יותר בכון בטרופ דעתם, אלה, שקראו לעצמם בוצרים, הביאו אותו
 למכשפים, כשהם כופרים בקדושים מחמת משחקיהם. המכשפים הצמידו לו רוח רעה למשך
 שבתיים, ומאז הוא היה בלתי מבוצח במקצועו, הן מתוך עצמת גופו שלו, הן מתוך
 פעילות הרוח הטמאה. אולם כעבור תקופת השבתיים, שוב הוא בעשה חולה באופן יותר
 חמור מקודם. ואיום אלקים היה מושך אותו אל החרטה, כי איבד רוצה ברחמנותו שלא
 תתואר שאיש יאבד, אלא (היבו רוצה) שכולם ישובו בתשובה והיבו סולח את חטאינו
 באהבתו לאדם. אכן, ידידי (המתאגרף) הזה, מבויישים ומגובים בידי יריביו בגללו,
 הצטיידו היטב ויצאו לדרך אל העיר הקדושה.

16. אחרי שהגיע (המתאגרף) והשתחוה למקומות הקדושים, ברדתו גם לירדן הקדוש
 להתפלל, עבר דרך כוזיבה; ופגש את אבא דורותיאוס, שהיה אחר כך שומר הצלב בימי
 אבינו הבערץ מודסטוס, פטריארך של העיר הקדושה של המשיח אלקבו; ושאל אותו אם
 היה לידם זקן מתאים לשאלת עצה. והלה השיב לו: "אדרבה (איש) בהדר, שמתגורר
 בתאים ובא לקויבוביון כל יום ראשון" - אמר (המתאגרף): "אני ממחר לרדת לירדן,
 אבל הנני מבקש ממך שתביא אותי אליו". אז אבא דורותיאוס הביא אותו לזקן, ואחרי
 שקדו לו קידה אמר אבא דורותיאוס לזקן: "האח הזה בא לקויבוביון ושאל אותי אם יש
 זקן שהוא יוכל לשאול אותו עצה, והובלתי אותו אליך". ויאמר הזקן לאח: "לך בני,

חכה לי עד יום ראשון במבזר ואבוא ואגיד לך דבר". את זה הוא עשה, כי רצה ללמוד עליו מתוך ראייה ברורה; שהרי זאת היתה דרך הפעולה הרגילה של הזקן: לא מיהר לומר דבר לאיש אם לא (ידע ש) יתאמת. ואכן האח משוכנע הסתלק וחכה בקויבוביון.

17. בבואו ביום ראשון, אמר הזקן לאפיפניוס (זה היה שמו של החילוּבִי): "בני, אם תשמע לי, אמליץ לך דבר, שפּשֶׁךְ תשיג את הישועה". והלה קד לו קידה ויאמר לו בנימה של בקשה: "אכן זה מה שאני מחפש, אבי הבערץ". ויאמר לו הזקן: "השאר כאן עם האבות; כי יפה עשית המבזר הזה בהכנסת אורחים, כפי שהינך רואה, וגם בפשך חזרה בישועה". השלב הֵלֵז: "אני רוצה לשאול אותך דבר ביחידות, אבי". אולם אמר לו הזקן: "מה אתה רוצה לשאול, בני? מה שהינך דורש איננו אפשרי". שאל האיש "מדוע, אבי הבערץ?" והוא ענה לו: "כי עזבת את הקדושים ופנית למכשפים, ומהם קבלת עזרה מדומה, וחללת את אמונתך, וכעס אלקים על העבירה חסרת היראה הזאת".

18. ויאמר (הזקן) לאחים: "אתם רואים, ידידי, מה עושים הנוצרים. אבוי לעולם הזה בגלל מעשיו המזעזעים! איך בעשינו בוצרים? הלא במתן הסכמתנו למשיח ובויתור לשטן, לכל שרותו ולכל הדרו ולכל מעשיו? והוטבלו בשם האב והבן והרוח הקדושה: איך אנו פונים אפוא אחורנית ככלב לקיאו?... (הטפת מוסר)

... ואתה, אפיפניוס בני, אם תשמע לקטנותי ותשאר במקום הזה, ותפרוש מן העולם, אמנם לא תתפטר מן השטן עד יום מותך, משום שעזבת את הקדושים ורצת למכשפים וקבלת מהם עזרה והצגת לחרפה את אמונתך; אבל באמצעות המאבק עם יריבך תלמד לקח להבנת החטא שחטאת ובפשך תזכה בישועה".

19. אז הצעיר נפל לרגלי הזקן והתחנן כדמעות באמרו: "כן, אבי הבערץ, אני אעשה ברצון רב כל מה שאתה מצווה עלי; רק תוושע בפשי". ויעשה לבזיר, ראוי מאד, שרכש סגפנות גדולה. אכן, לעתים קרובות במשך ימים אחדים ביזון מחרובים ותמרים בלבד. וזאת על אף ששהה בקויבוביון ובצע שרותים וכלה כוחותיו לרוב בעבודות הכבודות, בהתמידו בלילות שמורים ללא הפסק. שהרי מעט לפני שעת הקשת העץ הלילית, אחרי הרהור ותפילה ארוכה לפני ביתן חמשת האבות הקדושים הסמוכים שם, היה יושב באיזה ספסל אבן ו"תופש" תרדמה קצרה, ואחרי טכס התפילה לא ישן אף פעם, אלא יצא לאסוף מבותיה ולעתים קרובות בכנס למבזר עם עלות השמש, וכלל לא השתמש במצע מאז שפרש (מן העולם). הוא השיג מידה גדולה מאד של צדיקות, כאשר לא השתמש בשבועה ובהיותו בזיר בהג במקום שבועה להשתמש בבטוי "חי אדובי". אבל אין עכשיו פנאי לתאר את כל סגולותיו ואת אורח החיים כולו שלו. הוא גם קבל חסד מיוחד, שראה את הרוח הרעה, ולעתים קרובות הרתיע אותה מלהתקרב אליו, כי (השטן) לא התרחק ממנו עד יום מותו, על פי דברי הזקן.

20.V } היה בוהג ליושבי התאים לבוא כל יום ראשון לקויבוביון. וכשהיה מגיע גם הזקן, הממונים על השירותים השונים, ביום ראשון אחר הצהרים, היו מכיאים אותו לסיור במינהליהם כדי שיברך ויתפלל למענם; ואחדים גם גילו לו את מחשבותיהם.

והנה ביום ראשון אחד, הוא האריך את השיחה עם אחד האחים עד השעה השניה או השלישית של הלילה. וכשיצאה השעה השניה, היה בהג לזקן לא לישון כלילה בקוינוביון, לכן יצא לתא השוער ובקש מן השוער לפתוח לו (את השער) ולשחררו. אך הוא עצר אותו באמרו: 'אבל זה הזמן (לישון), אבי הנערץ, ולאן הינך הולך עתה? יותר טוב שתשכב ותנוח, ומחר השכם תצא'. אולם הזקן אמר: "לא בני, עכשיו תשחררני". והלה אמר: "הבני חושש, אבי הנערץ, לבוא תחת בקורת אם יקרה לך משהו בדרך". השיב לו (הזקן): "יש אלקים, בני אשר עוזר". הלה, אחרי שניסה להכריעו בטעוניהם רבים ולא שכנע אותו, לבסוף שחררו. ובכך יצא הזקן והלך על השביל () לכוון התא. בא אפוא רוח טמאה וביסתה להפילו מטה במורדות התלולים. הבין הזקן ובזף בשד באמרו: "סור ממני". ואחרי שזה קרה שוב ושוב (השטן) לא ויתר, אמר הזקן: "מכיון שהינך מתחצץ ומסרב להסתלק, יבורך האדון, אתה תשא אותי ותובילני אל התא", ומיד השד כרע תחתיו ובשא אותו על גבו והובילו לתא. אז אמר הזקן: "עכשיו תסתלק, ואל תתחצץ או תתקוטט איתנו השפלים והחוטאים".

21. אחרי שהדבר קרה ובודע, אמר אחד האחים יום אחד לזקן: "אם בפגעת במקרה על ידי במר או בחש או חיה אחרת, אבי, מה היה צריך לעשות?" ענה הזקן: בני, מן הרוחות (הטמאות) אין אבו פוחדים, אז איך בפחד מן החיות? חוץ מזה, חבילי, אף פעם לא בשמע שאיש בפגע כאן אי-פעם על ידי במר, פרט לאחד, בצורה כזאת. ובכך, בזיר אחד, בעוד היבו עובר בשביל של התאים, הגיע למקום תלול. והצוק היה גם מתבשא לגובה רב. ושם בפגש האח פנים אל פנים עם הבמר, ובראותו פחד לפנות עורף, אך גם החיה לא רצתה לסור אחורנית. הם עמדו אפוא מכיטים זה בזה. כשראה האח, שהחיה לא נותנת לעבור, אמר לה: "בשם אדוננו ישו המשיח, תן מקום, שאעבור". בשמעו את שם האדון, זרק את עצמו (הבמר) לתוך התהום שהיה בגובה של שני אבשים. אולם הבזיר לא ירא את אלקים, כפי שהחיה חרדה לפניו; אלא לקח אבנים גדולות ורגם את החיה למטה. והיא מרוגזת עלתה בדהירה דרך מקום אחר, תפסה את הבזיר ואחרים. הכתה אותו פעמיים או שלוש הסתלקה כשהיא משאירה אותו פצוע, מבלי לגעת בו כלל בלועה. ואבחנו מצאנו אותו והובלנו לבית חולים, וכעבור ימים מעטים הבזיר הכריא.

22. ובענין בחשים - כי הינם נוראים וקטלנים באזור הזה - הכרתי גבן שהרג בחש בגבו ותלה אותו בסטיו: ובשאר שבועיים תלול, מבלי שחיה או עוף יעיז לגעת בו. חוץ מהבמלים, שבכסו דרך עיניו ופיו ואכלו את בשרו. ועוד: כשהגבנו קוצרבים את עשבי המבותיון, בזיר אחד הרים אבן כדי להביח אותה על המטען. ובכך, מתחת לאבן היה בחש, אשר מתח את צווארו לתפוס את הבזיר. אולם לא הצליח לגעת בו, אלא הכיש שורש של עץ גדול שהיה קרוב, כאילו זה הבזיר (כך הרי (בחשים אלה) היו עוורים וחרשים מרוב הארס שאצרו בתוכם); והנה העץ בעשה ^{כמו} ~~כמו~~ מאש. ואף על פי ש(הבחשים באזור) הינם כאלה ואף נוראים יותר, אף פעם לא בשמע שהוכש איש על ידי בחש במנזר הקדוש של גברתנו הקדושה, אם האל המבורכת השומרת את עבדיו מכל רע.

23. בקש הזקן מן המחסנאים התורנים לא לבצע אפנת לחם בלעדיו: אכן בהג לאמר כי היה שכר גדול במזבח מנוחדת למלאכה זו במקום הקדוש הזה, כי הרוב מועבק לאורחים. הוא נהג לשת על עצמו גם את הטפול בגדלים שבמורד הכביש של יריחו; וגם

סייע ועזר ברצון רב לגבנים ול(בעלי) כל תפקיד. ^{לפי} התאמץ להפגין שתוף פעולה נחרץ ורב בעשית המלאכה של המבזר הקשורה לאורחים, לא רק בגלל השכר, אלא גם מתוך רצון להיות לאחים ^{השראה וידוגמה} במלאכה ^{עשיית} הלחם בנוסף לעבודות האחרות הוא היה מצריך את התנור. כלכם יודעים מה רב הדוחק והסבל של המקום הזה בזמן הקיץ. אכן פעמים רבות מצאנו את בחת השעוה של המבזרה שבתחום הכהנים במסים לחלוטין ובופלים מרוב הלהט של מזג האויר. אולם הזקן באותו להט עצמו היה מחזיק מעמד בעבודת המאפיה להדליק את התנור גם פעמיים או שלוש ביום לרוב. מה שרבים מן האחים ביסו ולא יכלו בו, כוחו (של הזקן) הספיק לו תמיד; לכן גם בהגו האחים לאמור: "הזקן הזה עשוי מברזל".

24. ובכן, יום אחד, אחרי הארוחה, כל אחד שם את עצמו לבוח ^{ה' י"ג / א"ת} איפה שצאה; והזקן שכב מעט דחיק (מן האחרים), לא כמי שישן, אלא שקוע בהרהורים. אז פתאום יצאה אש מדלת התנור, שהיה פתוח משום פעולת השטן, ונגעה בעשבי המבנותיון המובחים בסמוך בכמות גדולה; והלהבה התרוממה עד לראש הקמרון. וירא הזקן את אם האל המבורכת עומדת נישאת (באויר) בין הקרקע לקמרון ומכבה את הלהבה במגע ידה. ^{אז} בראותו זאת הזקן ^{ה' י"ג} ויבא קמו האחים, ספר להם ויתפלאו ויהללו אותה: שהרי היתה גם כהוכחה אמיתית לבס שריפת המבנותיון ויש גם בסים רבים אחרים שעשתה הגברת המבורכת במקום הקדוש הזה שאם היינו מעלים אותם על הכתב, ספר גדול לא היה מספיק לנו. אני אזכיר מעטים לשמחת הקוראים ולתהילתה שלה, ואחר כך אחזיר את הדבור שלי לספור חיי אבינו הקדוש גיאורגיוס.

25. (נסים שבעשו במבזר כוזיבה בידי אח האל) סוכן הקביות של המבזר בא מערביה ובקש מראש המבזר סכום (כסף) לקבית החיטה: אבל ברגע הזה לא היה הכסף הדרוש. הוא חשב אפוא לשלוח למחרת ליריחו או לעיר הקדושה לקחת (את הכספים הדרושים). אחרי תפילות המעריב, כשירד כבר הערב, אישה אחת דומה לקבצנית למראה, באה ואמרה לשוער: "עשה (עמי) חסד, קרא לי את אב המבזר, כי יש לי משהו חשוב לשוחח אתו". בא השוער להודיע לאב המבזר; אך הוא השיב לו: "חזור (אליה), ואם הינה רוצה עצה, תן לה, ואם לאכול, הרשה לה, כי אין לי זמן עכשיו לצאת בגלל הבקור הזה" (של הסוכן). השוער מסר את הדברים הללו לאישה, אך היא אמרה: "אבי רוצה באופן דחוף לדבר אתו, כדי שאצא לדרכי עם עלות השחר". אז (השוער) שוב חזר לאב המבזר ואמר לו, והלה השיב לו בכעס: "אמרתי לך, אחי, כי איבני יכול לעזוב את חברת המבקרים ולבוא עכשיו לשוחח עם אישה" - את המילים הללו מסר השוער לאישה, והיא אמרה לו: "ובכן, מדוע אתם מתמסרים לעשירים ומזלזלים בעניים? לכן בצדק אתם גם נמצאים במחסור של כסף. בכל זאת, קח את התרומה הזאת ותן לו". ובתנה לו צרור של ששים מטבעות זהב. אז הוא רץ לתת אותם לאב המבזר וגם מסר לו את דברי האישה. בקבלו (את הצרור) אמר לו אב המבזר: "לך, תכבד אותה ותתבצל, ואני אעזוב את אלה ואצא אליה". ויצא השוער וחפש בכל המרחב מחוץ לתא הכניסה. אך לא מצא אותה. והוא רץ לסייר את כל הדרכים, אולם לא ראה אותה, כי הרי היתה זו הגברת המבורכת, שבאה לתקן את דרך עשיתם, כי המקום הקדוש הזה הינו מרגוע לאביונים ולזרים, ולא רק אכסניה לקבלת פני עשירים.

X

26. אחים אחדים הובילו סיד חי מן הכבשן ^{1/4} מיכלי הכבוי, ~~ואחד~~ אחד מהם הגיע ללוח ההקשה, שם ממתיבים בהגי הפרדות על אבן אחת שיבואו לקראתם האבות ויפרקו (את המטענים), ³¹ מכיוון שהסל עמד משופע הצידה, ³² האח רצה לישר אותו. אולם הפרד ברתע והסל בהפך משום פעולת השטן, ושניהם (האיש והפרד) נפלו לתהום: העומק היבו כעשר "אורגיות" ³³ (כשנים רגל); והסל שוסע ובסחף בנחל שאז היה זורם. אבל האח עם הפרד עלה חזרה למבזר ללא פגע, דרך הגן, כשהוא מודה לאל יחד עם כולם.

27. בזיר אחד, כשהוביל מטען יחד עם בהגי הפרדות מחוץ לדלת הצדדית ^(שם עומק) כרע ברך להדק את ה"מענב". זוהי רצועה קלועה מעורות. הרצועה נקרעה והפילה את הנזיר במורד התלול עד הגן, בעומק שהוא קרוב שם ל-20 "אורגיות" ³⁴ (120 רגל). אולם גם הוא קם על רגליו בריא ושלם, רק בדהם מעט ³⁵ הפחד, וחזר למבזר צועד על רגליו ומהלל את האל יחד עם האחים.

28. ערב אחד השוער, לבו שמח מן היין ^{1/20} שזלל יתר על המידה, שכב על מצע התבן שבפניו השער ונרדם לפני הבעילה. ובבוקר, באו ליסטים, ומכיוון שבית השער עמד פתוח, רצו לשדוד את המבזר. אך כאשר הגיעו לשער השבי, הפנימי, פתאום שמעו ³⁶ (רעש) פאבל ³⁷ של אנשים רכובים על סוסים ~~ומתקרבים~~ (מתקרבים אליהם בהסתערות גדולה. הליסטים סברו שאלה חיילי המושל ופנו לברוח בבהלה ובחרדה רבה, כך שהשוער התעורר ממהומת בריחתם ובעל את השער. עם בוא הבוקר, באו ליסטים מוסווים כהדיוטקס, בכוונה ללמוד את האמת על המעשה; ואמנם חקרו את השוער, האם חיילים של המושל לבו שם בלילה. אך הוא אמר שלא. אז הם הודו מרצונם ³⁸ מה שקרה בלילה, וכולם ידעו שהיה זה חסד גברתנו אם האל ושל הקדושים. והללו את אלקים. אולם בפעם אחרת, כאשר ישבו שלושה ימים מול המבזר כדי לגלות מאיפה להכנס ולשדוד אותו, הם ראו במשך כל הלילה אש מקיפה את המבזר, ותמהו בלבם איך זה שבלילה האש מקיפה את המבזר וביום לא ראו שום דבר כזה: ושוב הם בעצמם פרסמו את הדבר, לתהילת האל ולתהילת גברתנו אם האל הטהורה והקדושה.

29. כשכבשו הפרסים את העיר הקדושה של המשיח, אלקבו, וירדו ליריחו. בדרכם לדמשק עם השכויים, ראה אחד הזקנים את הגברת מצווה לקדושים ואומרת: "הזדרזו ונצא לדרך: בלך לקראת הצלב הקדוש ונחלק לו כבוד אחרון בהתלוותנו לו לדרך". אבל, כפי שאמרת בהתחלה, רבים, וכעין אוקיאבוס גדול מכדי יתואר, הם בפלאותיה ובסיה של גבירתנו הקדושה במקום הקדוש הזה, לגבי רוחות וליסטים וחיות ונחשים, ועוד לגבי סלעים מנותקים מצלע ההר ומדרדרים על המבזר, ומכל (הסכבות) הללו יש (למבזר הזה) חסיבות והגבה בידי אם האל המהוללת וברוכת החסד. אבל יש להחזיר את הספור לנושא ממנו סרבו, על תיאור (חיי הזקן).

30.VII (גיאורגיוס מנבא את פלישות הפרסים והסרקיונים).

כאשר באה (עלינו) בסוף פלישת הפרסים עד דמשק, היתה בארצנו מהומה לא קטנה. יום אחד, אפוא, אבינו הקדוש גיאורגיוס, בשבתו על הסלע בעודו מתחמם בקרבי השמש

(שהרי היה חלש מרוב התעבית), אך לווהט כולו בתשוקת האהבה הרוחנית לעשית רצון אלקים, התחבן בדמעות בלתי פוסקות בפני האל אוהב האדם, באמרו: "חוס על עמך". ובא אליו קול: "ירד ליריחו ותראה את מעשי בני האדם". אז קם ומצא אחדים מן הקויבוביון שירדו ליריחו והתלווה אליהם. כאשר הם הגיעו לפרדסים שלפני העיר, פתאום שמע באויר הד גדול של המונים מסתערים זה על זה, ומקימים המולה ומייללים, כמו בקרב. וכאשר הפנה את מבטו השמימה, ראה את השמים מלאים בהודים, המתנגשים כמו במלחמה, והארץ הורעדה והורטטה תחת רגליו. אמרו לו האחים: "בוא, אבי, נכנס כמו במלחמה, והארץ הורעדה והורטטה תחת רגליו. אמרו לו האחים: "בוא, אבי, נכנס לעיר: מה אתה עומד זמן כה רב ומסתכל באויר?" והוא בבכי וביגון אמר להם: "בברח, אחי, נחזור על עקבותינו: אינכם רואים וחשים כי האדמה רועדת?" ובעוד הוא אומר את המילים הללו, הנה פתאום מן העיר יצאו אנשים רכובים על מרכבות, וצעירים אחרים ברגל, ונערים בושאים חרבות, וחניתות בידיהם, שהתרוצצו לכל הכוונים. ויכיבו האחים שזו רעידת האדמה שהזקן מדבר עליה, ויפנו חזרה למבזר בבהלה גדולה, כי הוא גם ספר להם על החזון (שהוה) בשמים. וכאשר חזר הזקן לתא שלו, הוא קובן ובכה על בוול העם, או יותר בכון על חוסר הדעת וחוסר האדיקות שלו, ויצא החוצה וישב על הסלע מול קרבי השמש (כי זה היה עניינו הקבוע שלו, משום חולשת גופו) והתחבן והתפלל לאט באמרו: "אדוני אלהי הרחמים ורבון החסד הרוצה בהושעת כולם ובבואם להכרת אמת, הרם מטך והכה את העם הזה, כי הינו מתהלך בלא דעת". ויראה פתאום מטה אש בשמים בטוי מן העיר הקדושה עד בצרה: והבין הקדוש כי לקח קשה ילמד העם; וקובן ובכה על כל זה.

31. כאשר אירעה פלישת הפרסים והם הקיפו (במצור) את העיר הקדושה, אז יצאו הבזירים של הקויבוביון ויושבי התאים, ואחדים במלטו לערביה יחד עם אב המבזר, אחדים מצאו מקלט במערות ואחרים הסתתרו בקלמון. אתם היה גם הקדוש הזה, שהרי אחרי הפצרות רבות מפי האחים, יצא להסתתר יחד אתם. אולם הסרקיינים, אחרי שסירו את הנחל, חקרו את תושבי ההר על הרכוש שלהם (ובחפושם אחרי רכוש מוסתר) מצאו את הזקן ורבים אחרים מכין האבות, הכיאו אותם לערוץ אחר - ביביהם אבא סטפוס הסורי הזקן, שהיה כבן מאה ויותר, בזיר קדוש ובעל שם טוב - ושם הרגונה ואת הנותרים לקחו בשבי. בראותם את אבא גיאורגיוס, דל וחלש מאד וירא, ובשמעם על אורח חייו, או יותר בכון מובעים על ידי אלקים, בתנו לו סל ללחם מלא פתים וצפחת מים ושחררוהו באמרם: "המלט לאן שאתה רוצה". והוא ירד בלילה לירדן, שם שהה עד שהפרסים עברו דרך יריחו בדרכם לדמשק, בהובילם את השבויים שלקחו בעיר הקדושה; ואז הוא עלה משם לעיר הקדושה, עד שחזר שוב לכוזיבה.

32.VIII (אבטוביוס, מחבר הביוגרפיה, מצטרף לגיאורגיוס כתלמידו). אבל הזמן קורא לנו עתה לדבר גם על עצמי, ואיך הצטרפתי לזקן. ובכון, אחרי שבחיים שלי התמלאתי בחטאים רבים ללא ספור ונהייתי בגוע בהפקרות ובטמאה, אל רב החסד ואוהב האדם, הרוצה בהושעת כל האנשים ובבואם להרות אמת, ולא רוצה במות החוטא, כדי שיחזור בתשובה ויחיה, באות לבטות את חסדו ורחמיו גם אלי החוטא וחסר התועלת, ברחמנות בגלל טובו הלא יתואר. אז עזבתי את בית הנרי ויצאתי בסתר, מבלי שאיש מבני ביתי ידע, מלווה רק באחד מחברי. הרעיון שלבו היה ללכת לראיתו, אבל לא יכולנו לעשות זאת משום פעילות השוד והביזה שעשו הסרקיינים בדרכים; ועל

פי המלצתם של כמה אבות קדושים באנו לכוזיבה; ואחרי שהתקבלנו על ידי אב המבזר דאז ואחרי זמן קצר ראשנו גולח, איבני יודע מה בראה לחברי: הוא עלה לעיר הקדושה עם אב המבזר ואז ללא ידיעתו הלך לדאיתו, ואני בשארתי כואב ובוכה על אבדן רעי וגומר בדעתי להשיגו. מכיון שמאד אהב אותנו, אבא דורותיאוס ניסה להביא אותי מלעשות זאת.

33. אבל, מאחר שבשדוליו ותחיבותיו הוא לא השיג את מטרתו, ביום ראשון כשבא הזקן לקויבוביון, הוא הציג לפניו את הבעיה שלי. אז הקדוש לקח אותי הצידה והתחיל לשכנע אותי ולאמר: "בני, אל תחשוב שהמקום הוא מה שדרוש לבזיר, אלא הדרך; ולא עוד אב או אם או קרובים או ידידים, אלא הכוונה; אף אחד לא יעמוד לנו לימין ביום ההוא הגדול והנורא, אלא רק העשיה של כל אחד. הבה, אכן, אומרים כתבי הקודש, איש איש ומעשהו, ועוד, כי אתה מחזיר לכל אחד לפי מעשיו. ובכן, אם ויתרת על העולם ועל דבריו, בני, מדוע הינך שוב רץ אחר מוסכמותיו בחפוש אחר רעות וידידות ושותפות חילוניות? הרי אומר האדון באונגליון: אם איש לא יבטוש את אבי ואמו וקרוביו וידידיו, ועוד גם את נפשו שלו, ויקח את צלבו ויבוא בעקבותי, הוא לא יכול להיות תלמיד שלי. הצלב, בני, מסמל כל מבחן וסבל ורדיפה ומחסור עד מוות (אותם צריך לשאת) למען המשיח ולמען מידת הסבלנות החזקה. לכן, בני, דבק באיש שאצלו חפשת מקלט ושום דבר מן העולם הזה לא יפריד אותך ממנו עד מוות. שהרי אומר השליח האלהי: כל אחד במקום אליו נקרא, אחים, שם ישאר לפני אלקים. אכן, אלו רצה האל שתהיו בראיתו, כמו שהובילכם מן העולם, מכלוי כזה, כחסדו, כך על אחת כמה וכמה היה יכול ללא כל טרחה להוציאכם גם מכאן. דע זאת, בני, שאם בעת פרישתו לחיי הבזירות הצליח השטן לבענע מישהו בטענה כלשהי, גם באבדו עליו להשאר במקום שהרי מי שזלזל באבי מולידו ואמו שלו, כלומר במקום בו בולד לחיי הרוח, איך מקום זר יושיע אותו. אם לא יבוא לבסוף לסגולה בקדמת הזמנים ויידע לווסת את בואו וצאתו לפי (רצון) האל? לכן, בני, שמע בקול שפלותי והשאר ביבתיים במקום הזה, גם אני אהיה לך מעתה, דואג לענייך". אחרי ששמעתי את המילים הללו, ורבים אחרים, אני קדתי קידה ואמרתי: "הבה, אבי הנערץ, אני מוסר את עצמי לאל ולגברת ולך. עשה חסד לפי רצונך עמי, החוטא והנתון ליצרים, והחיה את בפשי העלובה.

34. מן היום ההוא, אפוא, לא עשיתי כמעט דבר בלעדיו. אחרי שקבלתי את תפקיד הדלקת המבורות, וכשהזקן היה בא ביום ראשון ושוהה בכנסיה, יומם ולילה בשארתי צמוד לו. וכאשר עברתי מאבקים רבים ומחלות ומכחבים ורגעים של מצוקה, הזקן היה מקל עלי ומרפא אותי הן בפש והן בגוף. וכשבאו הפרסים לעיר העל, אני העליתי לפניו את מחשבותי באמרי: "הבה אב המבזר בורח לערביה וקורא לי ללכת אתו ועם אחים אחרים שרוצים בכך". והוא אמר לי: "בני, כדאי לנו להשאר במקום בו פרשנו, יהיה זה לחיים ולמוות, ויותר טוב למות בארץ הזאת. אכן אדובנו, אפילו אם מלמדנו לקח בגלל חטאינו כאב רחמן ואוהב, בכל זאת לא יבטוש את עירו הקדושה, אלא עיניו מביטות כל הזמן אליה ואל הארץ הזאת, שהיא הארץ המובטחת, עד סוף העולם, לפי הבטחותיו". ואני שמעתי בקולו ובשארתי, וגרבו עם האחים למערות. פעמים רבות הייתי בסכנה בהמצאו פנים אל פנים עם סרקיבים ויהודים, אך כלל לא בתפסתי, בהיותי שמור בתפילות הזקן, משום ששמעתי בקולו.

35. אחרי פלישת הפרטים, בשבתנו ביריחו באבסניה, מנו אותי אחראי על מחסן המזון; ומשום השחת הדעת וקשרי המשא ומתן שלי עם חילוניים ועם נשים, נאבקתי קשה בהתנגדותם. לכן אמרתי לאב המנזר: "אם הנך מוכן שנעלה ונשב במנזר, ברצון אשאר במוסד הזה. אך אם לאו, אינני יכול להשאר אפילו לעת עתה". אולם, מאחר שהוא לא השתכנע בגלל התנגדותם של האחים שהיו שם, אז יצאתי בסתר ועליתי לעיר הקדושה אל הזקן וגיליתי לו את מאבקי. הוא התפלל למעני ורילפא אותי במוצא פלו ובמעשה ידיו, והחזיקני אצלו. אני, כשהרגשתי את ההקלה המהירה הזאת, אמרתי לו: "אם הנך רוצה, אלך חזרה". אך הוא השיב לי: "חכה, בני, ומחר יבואו (לחפש) אחריך". וכך היה. למחרת באו שני כמרים ודיאקון אחד, ובקשו מן הזקן לשכנע אותי לחזור אתם, כי כבר חוזרים האבות למנזר, מאחר שאב המנזר ^{הזקן} קבל את חרעיון הזה. ואני מלא שמחה חזרתי אתם; ושוב מינו אותי למשרתי, ושלחתי לזקן לבקש ממנו לשוב אלינו.

36. אז, כאשר חזר אחרי ימים מעטים, הוא הורה לי לפרוש את אדרת הטלאים שלו על הרצפה בקווינוביון מול החלון המזרחי, עם הכרית בצד מערב. ואמר לי: "בני, אל תפריע לי, ואל תדבר אתי, ואל תרשה שמישהו אחר יתקרב אלי". אז שכב פרקדן, התכסה בסדין ונשאר (כך) שלושה ימים, בלי להתנועע, בלי להתהפך, בלי לקום כלל. ויאמרו אלי האחים: "נוציא את הזקן החוצה ובקבור אותו, פן יבאיש ויהיה לנו אחר-כך מסוכן לקבור אותו". אולם אני נגעתי בכפות רגליו ומצאתי אותן חמות. ואז הרחקתי את האחים בנחבונים, ויחד עם זה, בטענה שהבני עם מקיים את מצוותו (של הקדוש); וישבתי על ידו והתחלתי לבכות ולקונן במרידות. ופתאם, בעודי יושב לידו, ביום השלישי הוא הניע את באבריו, הפשיט את הכסוי והתישב; ובנשימה ארוכה ובאנקה עמוקה. אמר: "תהילה לך, אלקנו, תהילה לך", ואני החזיתי קידה ושאלתי: "מדוע, אב קדוש, ככה העצבת אותי?" ויאמר: "הלא הזהרתי אותך, בני, לא להפריע לי ולא לדבר אלי?" ואני שוב החזיתי קידה ובקשתי לגלות לי מה שהוא ראה. אולם הוא השיב לי: "בני, לא בשמיעה ולא בבלינה חזק אתה די הצורך, כדי לשמוע עכשיו: אטפר לך בבוא הזמן". וזה הוא אמר להתענתני, כדי שלא אכריח אותו לגלות לי שכן הפרצוף שהוא עשה והבעת פניו היו באמת מבוהלים, בעת תחיתו על החזון. ואני שוטה בתמימותי לא הכרחתי אותו (לטפר) ועכשיו הנני מתחרט.

37. פעם אחת, כשהוא פלכל יחד אתי במקום עבודתי, החזיתי לו קידה באמרי: "ברך את לשכת עבדך, אבי הנערץ, כי כלכלתנו במצוקה". והוא אמר: "יברך האל וימלא את המחסן שלך, בני". ועשה כך חבית השמן, שהשמן נשאר תמיד באותו גובה ולא אזל במשך שלושה שבועות, כשכל הקווינוביון משתמש בו: עד שאחד הטבחים נהנסה לשאל אותי: "עשה טובה, אבא מחסנאי: האתה הוספת שמן בחבית?" ואני עניתי לו "כן", והוא שאל מתי, והשבתי לו "לפני יומיים". והוא אמר: "שלושה שבועות אני ממשיך לשאוב (שמן) ולא ראיתי אותו משנה מפלט לא למעלה ולא למטה. אמרתי לו: 'האל יסלה לך, אדוני האח, כי הנך נתבסית. ומאז (השמן) הלך ואזל. וכך גם בשפע הלין והלחם - בעוד שהגיעו אורחים ללא הפסק והתעכבו - והכרתי את הברכה שנבעה מתפילותיו של הקדוש הזה. (גיאורגיוס מלמד את תלמידו בדבריו ובמעשה את הצדקה ושאר המידות הטובות).

38. איש חילוני בא כדי לפרוש. ובכן, יום ראשון אחד, השכם בבוקר, אחרי התפילה ירדתי אל הזקן בקונוביון - שהרי טרם ישב בתאים, אחרי בוא הפרטים, אלא התגורר אתנו. אמר לי אפוא הזקן: "מה אתה אומר, בני, על האח החילוני הזה?" השבתי לו: "הוא בסדר, אבי הנערץ. עושה כל אותם הדברים כמו אבות המנזר, ומה שאני מצווה לו, הוא עושה: אחרים אומרים 'אבל זה כך' ואחרים 'אבל זה כך'". אמר לי (הקדוש): "בני, אתה רוצה חמור שלא אוכל, לא שותה, לא נוער ולא בועט? אז פשוט אינך רוצה שיהיה לך חמור". אני הבנתי את כח דבריו אלה ואמרתי: "כן, אבי מבורך, אכן יש לי כל הפגמים הללו" ואז הוא אמר: "ובכן הלאה, בני, צרף את האח, כי הוא בסדר".

39. ואז פנה לאחים והתחיל להגיד להם בנימה של התראה... (דברי מוסר על הצורך לא לשפוט אחרים ולהבחין כל אחד בחטאים שלו).

40. אני, מכיוון שתוכיחתי ברגשי חרטה, בטפשותי החלטתי בלבי לישון על הקרקע: והזקן, שהבין זאת, נתן לי להתענות זמן קצר. כשעברו ימים מעטים, פני החזירתי וברי הצטמק: ואני השתבתי כולי. אז התחילו האחים לשאול: "ממת אתה טובל? כי השתבתי" ואני עניתי זאן לי כל מחלה". אבל הזקן, שריחם עלי, פן יתעקס גופי ואהפוך לנכה, אמר לי: "בני, נלך לתא של לשכתך, שם הנך ישן, כי רוצה אני לשוחח אתך בארבע עיניים". אמרתי לו: "ומדוע אינך משוחח אתי כאן?" כי לא רציתי ~~בפי~~ ^{הוא הבין} שהוא הבין, שיראה את מעשה השטות שלי. אך הוא אמר לי: "שם רוצה אני לשוחח" והלך לפני. כאשר נכנס לתא, שאל אותי: "בני, איפה אני יכול לשבת?" ואני, כאילו טאטאתי את התא, הורדתי את המצע שהיה תלוי ושמתו לו. אז התישב ואמר לי: "אם הנך רוצה לעשות זאת, קח ~~המש~~ וצא לקצור שחת, עשה אלומות ושים מתחתך, וכך תישן". ואני עשיתי ככה, ומאז ישנתי כאילו על מצעים ולא הורע לי כלל.

41. בזיר אחד בא למנזר מראיתו: הוא נראה איש חכם ובעל אופי טוב, וניסה להצבוק אלי. אבל הזקן לא הרשה זאת: אכן תאמינו לי, אבות נכבדים, שאם היינו נפגשים במקום כלשהו, מיד הזקן היה מופיע ותולש אותי ממנו באיזושהי אמונה, כך שאני התחלתי להיות מוטרד נזח. אבל הנסיון הוכיח אחרי מותו לאיזו מטרה עשה זאת, תוך כדי מניעה מוחלטת מלהאשים את האח בפשע כלשהו: שהרי האח הזה צעד אותי מאד ב(עשית) מעשים לא ישרים רבים וב(הבעת) דעות לא אדוקות; כי הוא היה גלטי ממוצאו.

42. יום אחד אחרי הארוחה אמרתי לו: "אני הולך לנחל לאסוף תותי צלף". אז אמר: "אני בא אתך" מתוך דאגה ^{וכסוף}, כי אחרי (בוא) הפרטים הפך הנחל למקום פרוע מהמת חיות ורוחות טמאות. ~~הבכר~~ כשבאנו לשביל התאים, אמר לי: "רד, בני, אל הצלף ההוא, ואסוף, ואני אשאר כאן". ירדתי אפוא והתחלתי לקטוף. כעבור שעה קלה, קרא לי ואמר: "בוא, בני, כי הנני עיף". וכאשר עליתי אמר לי: "הראה לי מה שאספת" והראית לי את הטל הקטן מלא כדי שלישי. אז אמר באנחה: אבוי, בני, מה רע הולך העולם! שהרי אני זוכר שלפני בוא הפרטים, ^{וכסוף} אנו יושבי התאים לקונוביון לתפילת מעריב של יום ראשון, אחד האחים ~~היה נכבד~~ לצלף זה ואסף טל גדוש, ושוב למחרת אחר הצהריים, כשיצאנו לתאים הו' יסף ^{וכסוף} אותה כמות". שאלתי אותו: "ומדוע זה קורה אבי?" והוא השיב לי: "אז אנשים קדושים דרכו על פני האדמה והתהלכו עליה: ותתברכה האדמה וכל אשר בה: אבל עכשיו אנשים רשעים ורוצחים מסתובבים עליה והנה גם גניבה ובאוף משווע ורצח מומטרים על האדמה, ודם נמזג עם דם, והאדמה נעשית טמאה וארורה: אז איך יכולים להתברך היבולים בתוכה?"

בעוד הוא מדבר כך ומלמד, עלה לדעתי לכתוב עליו.

43

(גיאורגיוס מספר לאנטוניוס את האסונות שאירעו בחילותו ללד. תורות רוחניות שונות).
 יום אחד, אפוא, בעוד הנבי אוכל יחד אתו אחרי תפילות מעויב - עשיתי לו מעט (דיסת)
 סולת - הוא אמר לי: "אנטוניוס בני, כשהייתי ילד באה הקללה, ואני והילדים בני
 גילי הלינו יוצאים ורוגמים את החרוביות ומנקפים את החרובים ואוכלים אותם. אבל
 תכתוב גם זאת, בני". ואני תהיתי איך הוא ידע על כוונות לבי; ושאלתי אותו: "ומה
 זה הקללה, אב קדוש?" אמר לי: "האדון לימדנו לקח בזמנים האלה: וכמה לחמים
 ותבשילים היו מגישים על השולחן, אפילו אם מעטים היו המסובים, לא שבעו ולא השליכו
 כל ברוכה מן השולחן: ותלקח הזתה נקרא הקללה, שהרי היו פניהם של האנשים כפני קמים
 מן הקבר. אז באה גם האש הגדולה ורעידתו האדמה הגדולה". שאלתי אותו: "עוד פעם,
 מהי האש הגדולה?" השיב לי: "גם זה היה מוסר האדון שבא עלינו אז. אכן, היה
 כבר ערב, ועלה ענן אש ממערב וכיסה את מחצית השמים, ואימו לשרוף את הכל, עד
 שגם הארץ כולה הזהירה: ומראה המחזה היה מפחיד ומחריד ומלא תמהון, כך שאחדים אף
 אמרו: "מה הפלא הלא לאמן, אם עמוד אש התיג את ישראל במדבר? שהרי אנו רואים
 זאת, כי הינו מאיר את כל הארץ. כי אדוננו, בהיותו אל רחום וחנון, בנפלאות
 המלמות מוסר האלו מחדש את המעלות הטובות והתנהגות הטובה שבזמנים אלה בעלמות
 מן המין האנושי".

44-46. (דברי הזהרה ומוסר של הקדוש לתלמידו).

47. בעוד הוא מטיף על הדברים האלה ומלמד אותי, הגיעו גם אחדים מן האחים, אשר
 השתחוו לפניו יחד אתי ואני והם יחד בקשנו להגיד לנו עוד דבור מושע גם על
 הרשלנות המרלי וחוסר היראה השולטים בדורנו.
 (עוד דברי מוסר).

(מוות וקבורה של גיאורגיוס)

57. אחר כך הלה אבינו הקדוש גיאורגיוס כמחלה ממנה הוא מת. בערב בו הוא נפטר,
 כדי שיראה בברור באיזה בטחון הוא הולך לאדון, על פי תכנית האל הגיע המון גדול
 של אורחים ואני הייתי מאז עטוק בתפקידי. ובכן, כמה מן האחים שישבו עם הזקן,
 באו מספר פעמים לומר לי: מחפש אותך הזקן ושאל 'אלפה אנטוניוס? תקראו לי אותו,
 כי אני כבר עומד למות'. ואני הייתי קרוע משני צדדים, ברצוני גם למלא את
 תפקידי וגם לחזור שוב לזקן. אבל הזקן ידע זאת ברוחו ומוסר לי (את הדברים הללו):
 אל תצטער ואל תהיה מוסרד, בני, אלא תמלא את תפקידך, ואני אחכה לך עד שתבוא.
 אבל אחרי שקמו האורחים מן האוכל באו אחרים, והוארך הזמן כמעט עד הצות, והזקן
 חיכה. אחרי שמילאתי אפוא את תפקידי ושחררתי את כל האורחים, ירדתי אליו. ואחרי
 שראה אותי, חבק ונשק אותי וברכני. אחר כך הסתובבה מזרחת ואמר: "צאי עכשיו
 צאי בחיק האדון". ואחרי שאמר את המשפט הזה שלוש פעמים, השיב את נשמתו לאדון
 שנלחם בו ואתו את מלחמת החיים היפה והקדושה הזאת: וכך החליף זאת חיי העולם הזה
 עם חיי עולם) בשלום ובשלחה, כמי שמחליף את מדרך רגלו, כשהוא מפקיד את נשמתו
 ביד האל באופן כה ברור, כפי שכתוב

התורה
בכנסת

אשם בכך שאני בכנסת הנה. דהנה אתו הצידה וספורתו על הופעת גברתנו, וכי היא עצמה הבטיחה להכניסה ולרפא אותה. "אבל (היא המשיכה) צווח/איפה עלי לנוח". אז אב המנזר, אחרי שהתייעץ עם הכמרים והאבות, אמר: "זה מן הגברת: אין אנו יכולים להתנגד". אז השכיבו אותה בדיאקונקון, כי לא יכלה להכנס בכניסה בגלל התפילה (שנערכה). ובאמת, אחרי שהקישו ~~(הם העץ לקריאה)~~ לתפילת הלילה, היא קמה ויצאה ברליאה, מוכנה להפיץ את הספור על הופעת גבירתנו ועל חסד הרפוי ועל המרת צדיקה ~~למחלת לבם הקדושה~~, שהרי (קודם) היא כפרה באמונה האדוקה ולא היתה שותפה לכניסה וקתולית. ואחרי שהשתתפה במיסטריות האלוהיות והקדושות ונתנה למנזר תרומות רבות, יצאה כשהיא מודה בקול גדול ומחללת את האל ואת גברתנו המבורכת אם האל, ~~שזכתה ברפוי כפול~~, אני מתכוון לרפוי רוחני וגופני כאחד. למחלת הנפש ההרסנית של הכפירה, ולמכאוב הגוף הנסתר וחשוך המרפא. זו היתה נקודת המוצא ותחילה ל(מנהג) הכנסת נשים למנזר של כוזיבה.

אם קודם
היה כן

2. היה כאן אח הומאי, ~~דיטליט~~, ולו דוד חילוני שהתגורר בעיר הקדושה. הלה היה יורד לפעמים למנזר של כוזיבה כדי להתפלל וגם כדי לראות את אחיינו. ובכך, ערב אחד בגלל החום שכב לישון בחוץ ליד השער, אחרי שגם ~~היה הרבה יין~~ עד כדי שכרות. במשך הלילה ~~הוא להכרה מנומנם~~, והופל ~~למטה~~ ^{למטה} בקדי שד זדוני: ועבר את הלילה תחת כיפת השמים כשהוא ישן באמצע הדרך מבלי להרגיש כלל מה קרה לו. כשהגיעו החמרים, מצאוהו ישן באמצע הדרך והעלוהו הזרה למנזר בלי שום פגיעה, אלא בריא ושלם בהסד גברתנו, למרות שהתגלגל כמו שק.

3. אח אחר בשם פרוקופוס, כרזונו במורד תהר שממזרה למנזר, כשהוא נושא מטען של מנותחיות, בגלל רוח חזקה - אינני יכול להגיד אם רוח השטן או אולי רוח אמתית, אבל היא קרעה מידי האח את המטען וגלגלה (אותם) מלמעלה למטה על הדרך, תוך כדי הפיכתם לפי תור, פעם האח תחתון ופעם האח מעל אלומתו. בעוד שכל הצופים צעקו "אדוני רחם" וחשבו שהוא מחוסל וקרוע לגזרים, אחרי שנחת על הדרך קם האח וחזר עם מטענו אל המנזר, וגם הוא ניצל באורח על-טבעי בעזרת גבירתנו וכלל לא סבל נזק כלשהו: וכלם הודו על כך לאל ולמבורכת מעל הכל.

4. אם גנן היה בגני הירק שלפני המנזר. הלה ירד יום אחד לגן אחרי הצהריים, ובחום הלוחט ראה בחש ישן בטוב תחת הירקות. בשמיעו הנחש את קול צעדי הגנן, קם לברוח. אבל האח מרטינוס - כי זה היה שם הגנן - ~~שהחזיק ביד את הנחש~~, רץ אחריו והיכהו בחריש וכרת ~~את הזנב~~ ^{את הזנב}, אבל לא הצליח לחטל אותו לגמרי. ובכך במשך שנהיים המשיך הנחש לארוב לגנן כדי ~~להחזיר~~ ^{להחזיר} לוכדמו על זנבו, בטוים, תחת העשבים ובמעברים בסתר, ובעקר כשראה אותו יושב ומטפל בגן, היה מונגב מאחור ~~במקרה~~ בזחילה שקטם בין העבים, כדי להתנקם; אבל הגנן נשמר מאד, או יותר נכון, היה שמור בידי חסד גברתנו, והיה מרגיש בלבו (בנוכחות הנחש) והיה מסתובב וגוער בו ומניסו. אבל הדבר הכי מוזר, כשעזב האח את גן הירק והפך לחמר, גם הנחש עבר החוצה וארב לו לאורך הדרכים, עד שבסוף האח אף פחד לצאת ~~אף פעם~~ ^{אף פעם} בלילה. אולם, כשראוה הגברת המבורכת את צרתו ומצוקתו של האח בגלל מנגנת שבתו, ~~ברחמנותה הרבה הביסה את הנחש~~.

התורה

ובי 13

הוא

אם קודם היה כן

ק

אכן, יום אחד, כשעבר האח את הגשר שלפני המנזר, פגש את הנחש, ומאחר שלא הצליח להשיג בו, ברח אל מתחתיו, אכן שקעורו של הנחש לא היתה בה נקרה שבת לשתת; והאח תפס את מקלו בידו והרג אותו בעודה שורק בקצף ומאים בו בנפנופי לשון תכופים במקום בקול: וכך חולץ האח, בעזרת גברתנו אם האל, רבת החסד והמבורכת, מן המאבק הזה ומן השד הרשע והעוין, שפעל באמצעות הנחש הפתלני. על פי המנהג הראוי לו: הפתלן בדעת בכל דבר. הארזר בעזרת המקולל, המושלך ממרומי השמים והזוחל על פני האדמה, בעזרת קטוע הרגלים הנסחב על הארץ, במשך שנתיים יומם ולילה ארב, באמצעות הנחש הדומה לו, לאבד את האח, אם רק היה יכול.

אך יאזל כל זמני, אם ארצה להלל ביתר שקידה את הנפלאות המהוות את הים הלא ניתן ליבוש, כביכול, של (נסיו) ברוכת החסד: אך אוסיף לספור כתבלינו לכאורה, עוד נס אחד של חמשת האבות הקדושים הטמונים שם, ואחר כך אשים קץ לדברי.

5. בתחילה ישבו כאן זה אחר זה חמישה אבות קדושים, טורים במוצאם, לפני שהגיע הנה אבינו הקדוש יוהנס, שבנה את המקום הקדוש ההוא, אותו אחד שהיה גם מטרופוליטס של קיסריה עיר-סטרטון. אכן, הראשון (מחמשת האבות) הקים תא קטן למרי, שהיום משמש דיאקוניקון לכנסיה הקטנה למטה, המכונה כנסית סטפנוס הקדוש; ובתא זה (האבות הסורים) קבלו זה את זה ברציפות. הם בנו גם את בית התפילה הקטן של סטפנוס הקדוש, ואת הבנין בו נחים כאל שרידיהם הקדושים: את שאר המנזר הקדוש הקים האב הקדוש יוהנס.

כאשר הרביעי קבל את החמישי, שמו זנון, שהיה נער צעיר בלא זקן, קרה הדבר הזה. ובכן, ביום ראשון אחרי התפילה היה שולח המורה את העלם הזה ליריחו להביא מנחה, במקרה שיזמנו לבקרו אנשים לשם תפילה. והנה יום אחד עמד העלם ליד האפסיס בעת העלאת הקורבן, שעה שהמפקח באי-זהירות עשה את האופרטוריה בקול שמיע; ושמע הנער מילים אחדות מתפילת ההעלאה וזכר אותן. וביום ראשון אחד, בעודו עולה מיריחו עם המנחות, כמקרה נזכר מן המילים שתפש בשמעו את מפקחו מעלה את הקורבן, והתחיל לשנן אותן שוב ושוב, ומיד ירדה הרוח הקדושה וקידשה את המנחות ואת הנער. והופיע מלאך האדון למפקח על הנער, בעודו נח מעט אחרי התפילה של יום ראשון, ואמר לו: "קום, כומר, ועשה את טכס המקודשים על המנחה שמביא העלם, כי הינה כבר מקודשת". בהגיע הנער, אפוא, חקר אותו מפקחו באמרו: "איפה בליית עד עכשיו, בשכחך את תפקידך, שלמענו נשלחת?" אולם הנער הצטדק באמרו: "לא הוטיתי ימינה או שמאלה מן השליחות אליה נשלחתי". שוב חקר אותו (הזקן): "על מה הרתרת בלכתך בדורך?" "על התהילים שלי" השיב הנער. אבל, אחרי שמפקחו לחץ עליו הרבה ובחן אותו בחומרה רבה ואיים להרביץ לו מכות אם לא יודה לו את האמת, מתוך רצון ללמוד את משמעות חזון המלאך ופקודתו; בסוף הודה הנער כי (שנן) מילים אחדות מתפילת העלאת הקורבן ששמר בזכרונו אחרי ששמע (את מורה) עושה את טכס ההעלאה. מאז, אפוא, (הזקן) לא הרשה לו יותר להתקרב לאפסיס של המזבח הקדוש בעת שהוא עשה את טקס הקורבן הקדוש ללא דם: שהרי ידע כי מזה נגרמו ירידת הרוח הקדושה וקדוש המנחה הקדושה.

6. מאז הפך הנער לבזיר נהדר ונאור ומלא רוח קדושה: וכאשר מן בלא חתימת זקוף הוטמן יחד עם האבות הקדושים בקבר אחיך שמותיהם הם פרומוס, אליאס, גנאיוס, אליאס וזנון. הם הגיעו לשלמות באורח חיים קדוש וראוי לשבח, תוך כדי בחירה במאבק ההתבודדות, ואחרי שהחזיקו מעמד בחלי סגפנות, קבלו בתמורה את מלכות השמים. לכן גם נהנו מחופש דבור גדול לפני אלקים, ומשיגים רפויי חסד רבים ליושבי המקום ולבאים מבחוץ, בשכבם בקבר אחד, אשר פעם גם הזרים ללא הפסק שמן רפואות בכמות כזו, שהיה מכסה את הלוח שמעל הקבר. אבל, מאחר שתאויב והמשפחה של המין האנושי תמיד מקנא החסדים הטובים הניתנים לטבע האדם על ידי האל וקדושו, הוא (השטן) טיזר שמדליק מנורות אחד ירד פעם לפני הקשת העץ לבדוק את מנורת הקדושים. מאחר שמצא אותה כבויה, נכנס פנימה להשתחוות לקבר, ומשום שלוח הקבר, מלא בשמן הקדושים, היה נתון בחושך, הרטיב בשמן את נגדו ואת פניו יחד עם הזקן, ומונע לצער על ידי השטן, לקח ושפך את "שמן הצלב" שהיה באפרכסת של הקדושים. ומאז לא הזרימו יותר הקדושים את שמן הרפואה, כך שהצטערו כולם, האבות והזרים, כי הקדושים גרמו לרפויים ולטפולים רבים בשמן הזה. כל זה היה לדעתי הסיבה, מדוע לאחרונה אנו באים לקדושים בלזוזל וברשלנות רבה. ובכל זאת גם עתה הם לא מפסיקים להשיג ללא הרף את מתנות החסדים והרפויים בשפע למתחננים באמונה
7. (התנצלות הטופר לפני "עבדי המשיח המכורכים והנבחרים אבות נכבדים ואחיים" ותחינה להיות ראויים "בתפילות אם האל הטתרה ברוכת החסד, אבילנו הקדוש גיאורגיוס והאבות הקדושים").